

Celebració d'Acció de Gràcies a Bell-lloc d'Urgell

La tarda del dissabte 26 d'octubre, la parròquia de Sant Miquel de Bell-lloc d'Urgell, poble on havia nascut Mn. Josep Nadal, va acollir una solemne Eucaristia d'Acció de Gràcies, amb una nombrosa assistència de bell-lloquins i de fidels vinguts d'altres indrets, com del poble aragonès d'Azlor, d'on

era fill Mn. José Jordán, company de Mn. Josep Nadal. Tots dos, quan eren vicaris a Montsó, van morir màrtirs el 12 d'agost de 1936. Per aquest motiu se'ls coneix popularment com els «curetas de Monzón». Els primers bancs del temple els ocupaven la família de Mn. Nadal: el seu germà Francesc i esposa i altres familiars. També es feren presents autoritats locals i autonòmiques.

La celebració va ser presidida per Mn. Joan Ramon Ezquerria, director del Secretariat per a la Causa dels Màrtirs de Lleida; concelebrant el rector de Bell-lloc, Mn. Jaume Melcior, i alguns mossens més.

40 anys de l'Esplai Epis

L'Esplai Epis, el centre de lleure infantil i juvenil del Col·legi episcopal Mare de Déu de l'Acadèmia de Lleida, celebra enguany el 40è aniversari de la seva creació amb tota una sèrie d'activitats que commemoraran al llarg del curs el naixement d'aquest centre de lleure, el qual forma part dels àmbits formatius del Col·legi episcopal.

Els actes de celebració programats s'han iniciat amb una conferència del periodista i director del diari Ara, Carles Capdevila, sota el títol «Educar de bon humor», cele-

brada el passat 4 de novembre. Fa quaranta anys, —per això vam escollir aquest dia—, el 4 de novembre de 1973, i amb la presència del bisbe Ramon Malla, va començar a funcionar l'Esplai Epis.

AJUDANT A VIURE

Una tasca urgent i delicada

A tot arreu es parla avui de formació i de la necessitat de la formació permanent, d'actualitzar-se, de posar-se al dia... Certament, la formació és una necessitat però també és una tasca delicada com podran acreditar tants formadors.

En l'Església, la formació concerneix a tots els batejats perquè tots estem cridats a exercir un ministeri i, per a fer-ho bé, ens cal posar juntes la reflexió i l'acció: «Qui de vosaltres, si vol construir una torre, no s'asseu primer a calcular-ne les despeses i veure si té recursos per a acabar-la?» (Lc 14,28).

A l'Església de Lleida, com a tot arreu, fem esforços per tal de preparar allò que diem agents de pastoral i animadors de comunitat. Es tracta d'una formació per a la Missió però, tot i que els hi dediquem una atenció particular durant almenys dos cursos, no intentem formar especialistes sinó acompanyar uns cristians/es a aconseguir una maduresa particular consistent en harmonitzar mentalitat (actituds) i acció (unitat de vida) en funció de la Missió que han de desenvolupar.

«La formació dels fidels laics té com a objectiu fonamental el descobriment, cada vegada més clar, de la pròpia vocació i la disponibilitat cada vegada major per viure-la en el compliment de la pròpia missió. Aquesta vocació i missió personal defineix la dignitat i la responsabilitat de cada fidel laic i constitueix el punt de suport de tota l'obra formativa, ordenada al reconeixement gojós i agraït d'una tal dignitat i a l'acompliment fidel i generós d'una tal responsabilitat» (*Christifideles Laici*, 58).

Tots els dons que hem rebut s'han de viure orientats al bé comú, coneixent el món en què vivim, meditant i buscant, a la llum de l'evangeli, les actituds que hem de tenir i procurant respondre amb creativitat a les diverses situacions, per contribuir al creixement del Regne. Per això, la columna vertebral de la formació cristiana és la lectura creient dels Signes dels Temps: o sigui, aprendre a destriar en cada situació quina resposta hem de donar a les crides del Senyor que continua present i actuant en la història humana. I un aprenentatge que s'ha de fer en diàleg, en relació amb els altres, en un espai comunitari, procurant la unitat de vida entorn de l'Evangeli, creixent en fraternitat i en un estil de relacions que ajudi a créixer en comunió i en tendència cap a la unitat. Aquesta manera de fer és en si mateixa ja un testimoniatge ple de significat.

Estem preparant un grup de setze persones i, el proper més de gener, voldríem encetar una segona promoció. Certament, demanem que els candidats/tes siguin presentats per la seva comunitat cristiana. Això pot semblar una certa selecció, però no es tracta d'afavorir que alguns tinguin major poder en l'Església perquè saben més. Es tracta d'acompanyar persones amb una certa vocació i vinculació eclesial, ajudant-los a créixer en la vitalitat de la seva fe, a descobrir els talents que han rebut de Déu i a trobar ocasions de posar-los al servei dels germans, en una Església cada vegada més ministerial i corresponsable.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

▶ **ANTÓNIO MARUJO**

Diàlegs amb Fons

L'António Marujo ha entrevistat, durant més de dues dècades, *personas úniques*. Des del diari portuguès *Público*, del qual ha estat redactor especialitzat en religió, ha conegut persones que l'han ajudat a canviar la manera de mirar la realitat, el misteri de Déu o l'Església. Aquestes converses les ha recollit i ampliat en el llibre *Diálogos con Dios de fondo* (Fragmenta).

Què l'ha sorprès més dels testimonis?

La veritat en la seva recerca, tot i que sovint no es correspongui completament amb la d'una institució. M'ha sorprès la profunditat d'aquesta recerca humana, que ens parla d'una dimensió que va més enllà del viure únicament per al treball i la dimensió material.

Parla d'absència de reflexió sobre l'experiència cristiana i la pròpia qüestió de Déu. Per què?

Espanya, com Portugal, és exemple d'això: hi ha molt prejudici mediàtic contra la dimensió religiosa i contra l'Església. Aquest prejudici es reflecteix en la incapacitat de les nostres societats per dialogar de manera més equilibrada sobre les qüestions essencials que ens caracteritzen: com ser més feliços i fer més feliços els altres, com fer un món més just...

Per què el papa Francesc fa un gran bé a l'Església?

Francesc ajuda a situar l'essencial de la fe cristiana: l'atenció i la cura dels altres; la humilitat i el servei; donar més importància a l'acollida que a la norma i la doctrina; i fer-ho amb una profunda actitud espiritual, de qui busca els fonaments. A més, recupera diverses intuïcions del Vaticà II, oblidades en els darrers anys: la col·legialitat, l'atenció al diàleg amb la societat i el món o el lloc central del poble de Déu en el conjunt de l'Església.

LA INFÀNCIA DE JESÚS

L'àngel se'n va, però la missió continua

Maria es converteix en mare mitjançant el seu sí en l'Anunciació. A través de la seva obediència, la Paraula va entrar en ella i en ella esdevingué fecunda. En aquest context, els Pares van desenvolupar la idea del naixement de Déu en nosaltres a través de la fe i el baptisme, mitjançant els quals el *Logos* ve a nosaltres sempre de nou, fent-nos fills de Déu.

Penso que és important escoltar també la darra frase de la narració llucana de l'Anunciació: «l'àngel s'allunyà d'ella» (Lc 1,38). La gran hora del trobament amb el missatger de Déu, en la qual tota la vida canvia, passa, i Maria queda sola amb la missió, que en veritat supera qualsevol capacitat humana. No hi ha àngels entorn seu. Ella ha de continuar el camí, que passarà a través de moltes foscor —començant pel desconcert de Josep davant del seu embaràs— fins a la nit de la Creu.

Quantes vegades, en aquestes situacions, Maria es devia traslladar interiorment a l'hora en què l'àngel de Déu li havia parlat, i devia tornar a escoltar i meditar la salutació: «Alegra't, plena de gràcia!», i la paraula de consol: «No tinguis por!», perquè cal vetllar i estar sempre a punt. L'àngel se'n va, la missió continua i, juntament amb aquesta, madura la proximitat interior a Déu, l'íntim veure i tocar la seva proximitat.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 3a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Sobre la ternura

El comentarista que presencià el hecho vio que las manos, los ojos y los labios del papa Francisco acariciaban, besaban, transmitían consuelo, afecto y ternura nacida de lo más hondo de su corazón, y apostilló:
—«¡Estas manos que acarician la fealdad! ¡Y sus labios besan y consuelan al deforme!»
Y uno piensa en Francisco de Asís cuando besaba al leproso, a los leprosos...

La religiosa Hna. Francisca, que atiende y acompaña a personas enfermas de Alzheimer, afirma:

—«Si dichos enfermos reciben un buen trato, afecto, cariño, ternura... están calmados y pacíficos. Si por el contrario no reciben un buen trato, ni calor humano, ni cariño, ni ternura... se ponen nerviosos.»

Camilo de Lelis, un gran santo, solía gritar a quienes cuidaban a los enfermos, a quienes les hacían las camas o les daban de comer: «¡Quiero ver más corazón! ¡Más afecto materno! ¡Más alma en las manos!»

La revista *Iglesia de Jaén*, en la contraportada y a toda página, ha publicado aquella frase tremenda de Bernanos:

—«Si los cristianos de hoy no sois capaces de dar alegría y esperanza —amor y ternura— retiraos: no tenéis nada que ofrecer.»

San Agustín afirmaba: «Camina a través del hombre y... llegarás a Dios.»

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Gaudí o la litúrgia total

En tercer lloc, la nau de la Sagrada Família és l'àmbit on el poble de Déu s'atansa a rebre la santa eucaristia en el marc de la gran celebració litúrgica. Gaudí dissenya la Sagrada Família per tal que sigui l'estatge de la glòria divina, cantada per les veus i els cors de tot el poble de Déu.

Tota la basílica s'ha convertit en un càntic de lloança i de benedicció, de súplica i d'acció de gràcies. El poble present a la nau, als triforis, a les balconades laterals, ha de fer ressonar els seus cants, i s'han d'escoltar les músiques dels cantaires dels quatre cors —un per cada costat de la basílica— i dels quatre orgues que caldrà plantar-hi.

Gaudí practica el concepte de litúrgia total, aquella que implica una gran munió de poble i un abrindat entusiasme espiritual. La Sagrada Família vol ser una església on la bellesa i la grandiositat de les pedres es vegin correspostes per l'harmonia i la profunditat de la pregària coral del poble de Déu.

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

2. ■ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Is 2,1-5 (o bé: 4, 2-6) / Sl 121 / Mt 8,5-11]. Sant Silvà, bisbe; santa Bibiana, vg. i mr. (s. iv); santa Elisa, vg.; beata Maria-Àngela Astorch (1592-1665), vg. caputxina, de Barcelona.
3. □ **Dimarts** [Is 11,1-10 / Sl 71 / Lc 10,21-24]. Sant Francesc Xavier (1506-1552), prev. jesuïta navarrès, apòstol de l'Índia, patró de les missions i dels turistes; sant Cassià, mr.; sant Sofonies, profeta (s. vii aC); santa Magina, mr.
4. ■ **Dimecres** [Is 25,6-10a / Sl 22 / Mt 15,29-37]. Sant Joan Damascè (s. vii-viii), prev. de la Laura de Sant Sabas i doctor de l'Església; santa Bàrbara, vg. i mr. d'Orient, patrona del ram dels carburants i dels artificiers, i també dels miners, invocada contra els llamps; sant Bernat, bisbe de Parma, cardenal; santa Ada, vg.
5. ■ **Dijous** [Is 26,1-6 / Sl 117 / Mt 7,21.24-27]. Sant Dalmau o Dalmaci (Dalmacio), bisbe; sant Sabas (s. vi), abat fundador de la Gran Laura, prop de Jerusalem; sant Guerau de Braga, bisbe; santa Crispina, vg.
6. ■ **Divendres** [Is 29,17-24 / Sl 26 / Mt 9,27-31]. Sant Nicolau (s. iv), bisbe de Mira (Lícia), venerat a Bari (s. x); sant Pere Pasqual, bisbe de Jaén i màrtir (mercedari); sant Fortià, innocent mr. venerat a Torelló; santa Asel·la, vg.
7. □ **Dissabte** [Is 30,19-21.23-26 / Sl 146 / Mt 9, 35-10,1.6-8]. Sant Ambrós o Ambrosi (†397), bisbe de Milà i doctor de l'Església; sant Eutiquià, papa (275-283) i mr.; santa Fara, abadessa.
8. □ **† Diumenge vinent**, la Immaculada Concepció de la Verge Maria, anomenada també la Puríssima (lit. hores: 2a setm.) [Gn 3,9-15.20 / Sl 97 / Ef 1,3-6.11-12 / Lc 1,26-38]. Sant Eucari, bisbe; sant Romaric, abat; santa Ester, reina bíblica (llibre del s. ii aC).

DIUMENGE I D'ADVENT

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 2,1-5)

Paraules revelades a Isaïes, fill d'Amós, sobre Judà i Jerusalem.

Als darrers temps s'alçarà ferma la muntanya del temple del Senyor al cim de les muntanyes i per damunt dels turons. Totes les nacions hi afluiran, hi aniran tots els pobles dient: «Veni, pugem a la muntanya del Senyor, al temple del Déu de Jacob, que ens ensenyi els seus camins i seguim les seves rutes; perquè, de Sió, en surt l'ensenyament, de Jerusalem, l'oracle del Senyor.»

Ell posarà pau entre les nacions i apaivagarà tots els pobles, forjaran relles de les seves espases i falçs de les seves llances. Cap nació no empunyarà l'espasa contra una altra, ni s'entrenaran mai més a fer la guerra. Casa de Jacob, veniu, caminem a la llum del Senyor.

▶ Salm responsorial (121)

R. *Quina alegria quan em van dir: «Anem a la casa del Senyor.»*

Quina alegria quan em van dir: / «Anem a la casa del Senyor». / Ja han arribat els nostres peus / al teu llindar, Jerusalem. R.

És allà que pugem les tribus, / les tribus del Senyor. / A complir l'aliança d'Israel, / a lloar el nom del Senyor. / Allí hi ha els tribunals de justícia, / els tribunals del palau de David. R.

Augureu la pau a Jerusalem: / Que visquin segurs els qui t'estimen, / que sigui inviolable la pau dels teus murs, / la quietud dels teus merlets. R.

Per amor dels meus germans i amics, deixeu-me dir: / «Que hi hagi pau dintre teu». / Per la casa del Senyor, el nostre Déu, / et desitjo la felicitat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

(Rm 13,11-14a)

Germans, siguem conscients dels moments que vivim. Prou de dormir; ja és hora d'aixecar-nos. Avui tenim la salvació més a prop nostre que quan vam abraçar la fe. S'acaba la nit i el dia s'acosta. Despullem-nos de les obres pròpies de la fosca, revestim-nos l'armadura del combat a plena llum. Comportem-nos dignament com a ple dia. Fora l'abús de menjar i beure, fora els plaers i les impureses, fora les renyines i les enveges. Que el vostre vestit sigui Jesucrist, el Senyor.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 24,37-44)

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles:

«Quan vindrà el Fill de l'home, passarà com en temps de Noè. Els dies abans del diluvi tothom continuava menjant i bevent i casant-se, fins que Noè hagué entrat a l'arca. No s'havien adonat de res quan els sorprengué el diluvi i se'ls endugué tots. Igual passarà en l'adveniment del Fill de l'home. Si hi hagués llavors dos homes plegats al camp, potser l'un fóra pres i l'altre deixat; si hi hagués dues dones molent plegades, potser l'una fóra presa i l'altra deixada. Vetlleu, doncs, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor. Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora de la nit que el lladre vindria, no s'hauria adormit ni hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 2,1-5)

Visión de Isaías, hijo de Amós, acerca de Judá y de Jerusalén: Al final de los días estará firme el monte de la casa del Señor en la cima de los montes, encumbrado sobre las montañas. Hacia él confluirán los gentiles, caminarán pueblos numerosos. Dirán: «Venid, subamos al monte del Señor, a la casa del Dios de Jacob: él nos instruirá en sus caminos y marcharemos por sus sendas; porque de Sión saldrá la ley, de Jerusalén la palabra del Señor.»

Será el árbitro de las naciones, el juez de pueblos numerosos. De las espadas forjarán arados, de las lanzas, podaderas. No alzará la espada pueblo contra pueblo, no se adiestrarán para la guerra. Casa de Jacob, ven, caminemos a la luz del Señor.

▶ Salmo responsorial (121)

R. *Vamos alegres a la casa del Señor.*

Qué alegría cuando me dijeron: / «Vamos a la casa del Señor». / Ya están pisando nuestros pies / tus umbrales, Jerusalén. R.

Allá suben las tribus, / las tribus del Señor / según la costumbre de Israel, / a celebrar el nombre del Señor; / en ella están los tribunales de justicia, / en el palacio de David. R.

Desead la paz a Jerusalén: / «Vivan seguros los que te aman, / haya paz dentro de tus muros, / seguridad en tus palacios». R.

Por mis hermanos y compañeros, / voy a decir: «La paz contigo». / Por la casa del Señor, nuestro Dios, / te deseo todo bien. R.

Sant Miquel arcàngel pesant les ànimes. Pintura romànica procedent de Toses. MNAC (Barcelona)

🗣️) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la carta del apòstol San Pablo a los Romanos

(Rm 13,11-14)

Hermanos: Daos cuenta del momento en que vivís; ya es hora de despertaros del sueño, porque ahora nuestra salvación está más cerca que cuando empezamos a creer. La noche está avanzada, el día se echa encima: dejemos las actividades de las tinieblas y pertrechémonos con las armas de la luz. Conduzcámonos como en pleno día, con dignidad. Nada de comilonas ni borracheras, nada de lujuria ni desenfreno, nada de riñas ni pendencias. Vestíos del Señor Jesucristo.

▶ Lectura del santo Evangelio según San Mateo (Mt 24,37-44)

En aquel tiempo dijo Jesús a sus discípulos: Cuando venga el Hijo del hombre, pasará como en tiempo de Noé. Antes del diluvio, la gente comía y bebía y se casaba, hasta el día en que Noé entró en el arca; y cuando menos lo esperaban llegó el diluvio y se los llevó a todos; lo mismo sucederá cuando venga el Hijo del hombre: Dos hombres estarán en el campo: a uno se lo llevarán y a otro lo dejarán; dos mujeres estarán moliendo: a una se la llevarán y a otra la dejarán. Por lo tanto, estad en vela, porque no sabéis qué día vendrá vuestro Señor. Comprended que si supiera el dueño de casa a qué hora de la noche viene el ladrón estaría en vela y no dejaría abrir un boquete en su casa. Por eso, estad también vosotros preparados, porque a la hora que menos penséis viene el Hijo del hombre.

COMENTARI

La vinguda del Senyor

És prou conegut que la fi de l'any litúrgic enllaça amb el començament del nou any. Ara fa quinze dies llegiem en Lluc la predicció de la destrucció del temple de Jerusalem, amb l'anunci de la fi del món. El text de Mateu d'avui parla amb claredat de la *parusia* (vinguda) del fill de l'home, que el nostre text tradueix com «quan vindrà el fill de l'home» o també «l'adveniment del fill de l'home».

Ara bé, llegir aquest text ens situa avui en l'horitzó del Nadal. En la nostra celebració, la fi (la *parusia*) és el començament (el Nadal). O potser la intenció va encara més enllà. El començament

i la fi són, en el fons, el mateix esdeveniment: la vinguda del fill de l'home al final és un atansament benèvol com el misteri del Nadal (cf. *Mt 25, 31-46*).

Això sembla ser exactament el que vol dir el text de Mateu quan, en la paràbola que ha manllevat de Marc, fa una adaptació molt significativa. Marc diu, en el text que és la base de Mateu: «Vetlleu perquè no sabeu quan vindrà el senyor (l'amo) de la casa». Mateu, en canvi, converteix la paràbola en una al·legoria i ens diu: «Vetlleu perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor». És la vinguda del nostre Senyor el que esperem. Una vinguda que és sempre vigent, però que celebrem especialment en el Nadal.

Cal dir, finalment, que la paràbola del fill de l'home que ve a la nit, com un lladre, que tanca el text d'avui, no és un avís a viure en una espera d'angoixa i neguit. L'escrit més antic del NT (la 1 Tessalonicencs, que Pau escriu l'any 51 des de Corint), ja interpreta aquesta paràbola de Jesús: «Però a vosaltres, germans que no esteu en la foscor, aquell dia no us podrà sorprendre com un lladre. Tots sou fills de la llum i del dia: no pertanyem a la nit ni a la foscor... nosaltres som del dia... ja que anem revestits amb la cuirassa de la fe i de l'amor i amb el casc de l'esperança de la salvació» (1Te 5,4-5.8). El Nadal és l'aprofundiment de la fe i de l'amor perquè és la festa de l'esperança.

Oriol Tuñi, SJ

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

TESTIMONIS DE L'ANY DE LA FE

Per a mi, creure significa confiar. I així com un nen necessita créixer en un ambient on es respiri confiança —i sabem que és necessari perquè aquest nen es desenvolupi—, també jo puc definir la fe com una confiança, una confiança en Déu. És un fiar-se del Senyor Jesús, entregar-li tots els meus projectes, les meves il·lusions, els meus desitjos, i escoltar-lo per a que jo pugui obrir-me a Ell d'una manera progressiva, a partir de les coses que passen en el meu dia a dia. Confiar, per a mi, resumeix molt bé el que significa creure. Confiar és dipositar —repeteix— tot el meu desig, tot el meu anhel, com a persona, en el Déu de Jesucrist.

Mn. Xavier Navarro

Presentació de la campanya de Càritas Diocesana

«Viu senzillament, perquè altres senzillament puguin viure» és el lema de la campanya institucional de Càritas que es va presentar

fa uns dies a Lleida de la mà del director de l'entitat, Ramon Baró, i del secretari general, Josep Fernández. L'acte, que es va celebrar a la sala d'actes d'Ibercaja i va ser clos pel delegat diocesà, Carles Sanmartín, va comptar amb la presència de dues persones que van explicar el seu testimoni de com han recuperat l'esperança. L'esperança continua essent el missatge de Càritas en les seves campanyes institucionals dels darrers tres anys.

El Bisbat de Lleida organitza un pelegrinatge a Roma, del 21 al 28 d'abril de 2014, per participar en la cerimònia de canonització dels beats Joan XXIII i Joan Pau II, el 27 d'abril

Hi ha de temps fins al 6 de desembre per fer la inscripció en qualsevol de les dues propostes de viatge.

La primera és de nou dies i combina el viatge amb autocar (anada) i el vaixell (tornada). La sortida de Lleida és el dia 21, a les 6 del matí, i la tornada el 29 d'abril, a les 9 del vespre. El recorregut inclou la visita a Niça, Milà, Venècia, Pàdua, Florència, Assís i Roma. El preu per persona és de 1.215 euros.

La segona és viatjar en avió, amb una durada de cinc dies. Se surt de Lleida el dia 24 d'abril, també a les 6 del matí, i es torna el 28. El preu per persona és de 980 euros.

Per a més informació, podeu trucar a Mn. Joan Ramon Ezquerro (tel. 679 976 173) o al Bisbat de Lleida (tel. 973 268 628) o escriviu un correu electrònic a mossenezquerro@gmail.com.

Visita a la parròquia de Sant Pau

Un grup de veïns de Camarasa han visitat, aquest passat 2 de novembre, l'església de Sant Pau de la Mariola. El motiu ha estat poder contemplar el mural pintat al tremp per Josep Serrasanta. La visita for-

ma part de la ruta de murals pintats per aquest autor, organitzada per la parròquia de Sant Miquel Arcàngel de Camarasa, per commemorar el 60è aniversari de les pintures que l'autor va realitzar en aquest temple. Els visitants, després de rebre una cordial benvinguda per part del rector de Sant Pau, Mn. Rubén Darío, han escoltat les explicacions de la Sra. Dolors Domingo, estudiosa del pintor Serrasanta. La visita ha estat molt agradable i interessant.

M. Carme Mor

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere

De dilluns a divendres de 10 a 14 h i de 16 a 19 h. Dissabtes de 10 a 14 h

• Diumenge, 1 de desembre:

—Visita Pastoral a la parròquia Verge dels Pobres (Secà de Sant Pere); dies 1 i 2.

• Dimarts, 3 de desembre:

—A les 17.30 h, Jornada de Formació de Pastoral de la Salut a la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana).

• Divendres, 6 de desembre:

—Recés d'Advent per a Joves. Monestir de Poblet (dies 6, 7 i 8).

—A les 22.30 h, Pregària de Joves. Adoració, Capella del Santíssim a la parròquia de Sant Martí.

• Dissabte, 7 de desembre:

—A les 21 h, Adoració Nocturna a la parròquia de Sant Llorenç.

• Diumenge, 8 de desembre:

—A les 12 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe a la Catedral Nova.

AYUDANDO A VIVIR

Una tarea urgente y delicada

En todas partes se habla hoy de formación y de la necesidad de la formación permanente, de actualizarse, de ponerse al día... Ciertamente, la formación es una necesidad pero también es una tarea delicada, como podrán acreditar tantos formadores.

En la Iglesia, la formación concierne a todos los bautizados porque todos estamos llamados a ejercer un ministerio y, para hacerlo bien, necesitamos unir la reflexión y la acción: «¿Quién de vosotros, si quiere construir una torre, no se sienta primero a calcular los gastos y a ver si tiene para acabarla?» (Lc 14,28).

En la Iglesia de Lleida, como en todas partes, nos esforzamos en preparar a los que llamamos agentes de pastoral y animadores de comunidad. Se trata de una formación para la Misión pero, aunque les dedicamos una atención particular durante al menos dos cursos, no intentamos formar especialistas sino acompañar a unos cristianos/as a conseguir una madurez particular consistente en armonizar mentalidad (actitudes) y acción (unidad de vida) en función de la Misión que deben desarrollar.

«La formación de los fieles laicos tiene como objetivo fundamental el descubrimiento cada vez más claro de la propia vocación y la disponibilidad cada vez mayor para vivirla, en el cumplimiento de la propia misión. Esta vocación y misión personal definen la dignidad y la responsabilidad de cada fiel laico y constituyen el punto de apoyo de toda la obra formativa, ordenada al reconocimiento gozoso y agradecido de tal dignidad y al desempeño fiel y generoso de tal responsabilidad» (*Christifideles Laici*, 58).

Todos los dones que hemos recibido deben vivirse orientados al bien común, conociendo el mundo en que vivimos, meditando y buscando, a la luz del Evangelio, las actitudes que debemos tener y procurando responder con creatividad a las diversas situaciones para contribuir al crecimiento del Reino. Por ello, la columna vertebral de la formación cristiana es la lectura creyente de los Signos de los Tiempos: o sea, aprender a discernir en cada situación qué respuesta debemos dar a las llamadas del Señor que sigue presente y actuante en la historia humana. Y un aprendizaje que debe hacerse en diálogo,

en relación con los demás, en un espacio comunitario, procurando la unidad de vida en torno al Evangelio, creciendo en fraternidad y en un estilo de relaciones que ayude a crecer en comunión y en tendencia hacia la unidad. Esta manera de hacer es en sí misma ya un testimonio lleno de significado.

Estamos preparando un grupo de dieciséis personas y, el próximo mes de enero, queremos empezar una segunda promoción. Ciertamente, pedimos que los candidatos/as sean presentados por su comunidad cristiana. Esto puede parecer una cierta selección, pero no se trata de favorecer que algunos tengan mayor poder en la Iglesia porque saben más. Se trata de acompañar a personas con una cierta vocación y vinculación eclesial, ayudando a crecer en la vitalidad de su fe, a descubrir los talentos que han recibido de Dios y a encontrar ocasiones de ponerlos al servicio de los hermanos en una Iglesia cada vez más ministerial y corresponsable.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737